

tať hopišane, až Jesus ju sa ruku pschime, a až wona gorějstanu a Markus (5, 41), a Lukas (8, 55) pschistawijotej, až jeje duch se k nej roschiť jo. S togo husnajomy, až to pschichodne gorějstawaně se tať stasch bužo, až ten wotželony duch k swojomu humarkemu schělu se roschisch, s nim se swěsasch a jo žywe huzgnisch bužo, tať až wono bužo mož gorějstanusch. Pjerwej pať bužo to schělo, kotarež do togo stlascha jo schlo a k semji hordowalo, psches Božu schogomoz sašej gromadu stawjone. Až pať žedno druge, ale to schělo, kotarež my tudy na se mamy, gorějstanusch bužo, wot togo žějo Ğiob (19, 25—27): „Da wěm, až moj humožniť jo žywy, a won mě bužo potom s teje semje gorěj sbuzisch. A ja budu potom s teju mojeju kožu hobdany, a budu we mojom schěle Boga wizesch. Togo samego budu ja k mojomu strowju wizesch; a mojej wozy bužotej jogo wizesch, a žeden zusy.“ A tať stanu tež Kristus s tym samym schělom gorěj, kotarež won pěrwej měl a we kotaremž won scherpeť a humrěť běscho, a k hopočasni togo počasascho won swojimi hufnikam swoj wotwočony boť a te gosdžowe blusny Joh. 20, 21, 25, 27.

To schělo tych gorějsbuzonych bužo jedno duchne schělo bysch.

Wot Sairušoweje žowki hulizujotej nam Markus a Lukas, až wona chojžika a jědla a wěscze teke powedala jo. Wona žhñascho togodla s duschu a se schělom schyľno to, zož wona pěrwej žhñika běscho; ale weto schyľno sa tym nětějšchym žywenim, ku totaremuž wona sbuzona běscho. To schělo tych na budny žen gorěj sbuzonych pať bužo jedno duchne schělo bysch; pscheto wono se sejo schělny žywot, a bužo gorějstannusch duchny žywot. Mascho schělo